

מסכת ערכין

פרק ח

א. הַמְקֹדֵשׁ אֶת שְׂדָהוּ בְשֻׁעָה שְׁאִינָה יוֹבֵל, אֲוֹמְרִים לוּ פֶתַח אַתָּה רָאשֵׁנוּ, שֶׁהַבְּעָלִים נוֹתְנִים חָמֵשׁ, וְכֹל אָדָם אֲינָנוּ נוֹתֵן חָמֵשׁ. מְעַשָּׂה בַּאֲחָد שֶׁהַקֹּדֵשׁ אֶת שְׂדָהוּ מִפְנֵי רַעַתָּה, אָמְרוּ לוּ, פֶתַח אַתָּה רָאשֵׁנוּ. אָמָר, גָּרִי הִיא שְׁלִי בְּאָסָר. אָמָר רַבִּי יוֹסֵי, לֹא אָמָר זֶה אֶלָּא בְּכִבְיצָה, שֶׁהַקֹּדֵשׁ נִפְקַד בְּכֹסֶף וּבְשֹׁוֹה בְּכֹסֶף. אָמָר לוּ, הַגִּיעָתָה נִמְצָא מִפְסִיד אָסָר, וּשְׂדָהוּ לִפְנֵיו:

ב. אָמָר אֲחָד, גָּרִי הִיא שְׁלִי בְעַשֶּׂר סְלֻעִים, וְאֲחָד אָמָר בְעַשֶּׂרִים, וְאֲחָד אָמָר בְשָׁלַשִּׁים, וְאֲחָד אָמָר בְאַרְבָּעִים, וְאֲחָד אָמָר בְחָמֵשִׁים. חֹזֶר בּוּ שֶׁל חָמֵשִׁים, מִמְשְׁכַנֵּין מִגְכָּסִיו עַד עַשֶּׂר. חֹזֶר בּוּ שֶׁל אַרְבָּעִים, מִמְשְׁכַנֵּין מִגְכָּסִיו עַד עַשֶּׂר. חֹזֶר בּוּ שֶׁל עַשֶּׂרִים, מִמְשְׁכַנֵּין מִגְכָּסִיו עַד עַשֶּׂר. חֹזֶר בּוּ שֶׁל עַשֶּׂר, מַזְכְּרִים אַזְתָּה בְשֹׁוֹה וּנְפַרְעָם מִשְׁלָל עַד עַשֶּׂר. חֹזֶר בּוּ שֶׁל עַשֶּׂר, מַזְכְּרִים אַזְתָּה בְשֹׁוֹה וּנְפַרְעָם מִשְׁלָל עַד עַשֶּׂר. חֹזֶר בּוּ שֶׁל עַשֶּׂר אֶת הַמּוֹתָר. הַבְּעָלִים אֲוֹמְרִים בְעַשֶּׂרִים, וְכֹל אָדָם אֲוֹמְרִים בְעַשֶּׂרִים, הַבְּעָלִים קְוָדְמִים, מִפְנֵי שָׁהֵן מוֹסִיףִין חָמֵשׁ:

ג. אמר אחד, קרי היהungi בעשרים ואחת, הבעלים נותנים עשרים ושש. בעשרים ושתים, הבעלים נותנים עשרים ושבע. בעשרים ושלש, הבעלים נותנים עשרים ושמנה. בעשרים וארבע, הבעלים נותנים תשעה ועשרים. בעשרה ועשרה, הבעלים נותנים שלשים, שאין מוסיפים חמש על עלייו של זה. אמר אחד, קרי היהungi בעשרים ושש, אם רצוי הבעלים לתן שלשים ואחד ודינר, הבעלים קודמים. ואם לאו, אומרם, הגיעתך:

ד. מחרים אדם מצאנו ומקרנו, מעכדיו ומפחחותיו הכנעניים, ומזה אחיזתו. ואם המחרים את כלו, אין מחרמין, דברי רבי אלעזר. אמר רבי אלעזר בנו עזירה, מה אם לאביה, אין אדם רשאי להחרים את כל נכסיו, על אחת כמה וכמה שאין אדם חייב להיות חס על נכסיו:

ה. המחרים בנו ובתו, עבדו ושבחו הערבים, ישדה מקנתו, אין מחרמים, שאין אדם מחרים דבר שאין לו. כננים ולויים אין מחרמים, דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר, הכהנים אין מחרמים, שהחרמים שלם. הלוים מחרמים, שאין תתרמים שלם. רבי אומר, נראה לך רבי יהודה בקרקעות, שנאמר (ויקרא כה), כי אהזת עולם הוא לך, וזה רבי שמעון במלטלים, שאין מחרמים שלם:

ו. חֶרְמִי כְּהַנִּים אֵין לָהֶם פְּדִיוֹן, אֲלֹא גַּנְגִּים לְכַהֲנִים. רַבִּי יְהוֹחָנָן בֶּתְּיַרְאָא אָמֵר, סְתִּים חֶרְמִים לְבָדֵק הַבַּיִת, שָׁגָגָא מֵר (שם כז), כֵּל חֶרְמָם קָדְשָׁם קָדְשִׁים הוּא לְהָ'. וְחַכְמִים אָמְרִים, סְתִּים חֶרְמִים לְכַהֲנִים, שָׁגָגָא מֵר (שם), כַּשְׂדָה הַחֶרְמָם לְפָהָנוּ תְּהִיכָּה אֲחַזּוֹתָו. אִם כֵּן, לְמַה נִאָמֵר כֵּל חֶרְמָם קָדְשָׁם קָדְשִׁים הוּא לְהָ'. שֶׁהוּא חֶל עַל קָדְשֵׁי קָדְשִׁים וְעַל קָדְשִׁים קָלִים:

ז. מַחְרִים אָדָם אֶת קָדְשָׁיו, בֵּין קָדְשֵׁי קָדְשִׁים וּבֵין קָדְשִׁים קָלִים. אִם גָּדָר, נוֹתֵן אֶת קָדְמִים. אִם גָּדָה, נוֹתֵן אֶת טוֹבָתוֹ. שׂוֹר זֶה עוֹלָה, אָמְדִים כִּמָּה אָדָם רֹצֶה לְתַנֵּן בְּשׂוֹר זֶה לְהַעֲלוֹתָו עוֹלָה, שָׁאַינוּ רְשָׁאי. הַבְּכוֹר, בֵּין פְּמִים בֵּין בַּעַל מָוָם, מַחְרִימִין אֶתֵּנוֹ. כִּיּוֹצֵד פּוֹדֵין אֶתֵּנוֹ. הַפּוֹדֵין אָמְדִים כִּמָּה אָדָם רֹצֶה לְתַנֵּן בַּבְּכוֹר זֶה, לְתַנֵּנוּ לְבָנָו אוֹ לְבָנָ אֲחֹתָו. רַבִּי יְשֻׁמְעָאֵל אָמֵר, כְּתוּב אַחֲד אָמֵר תְּקִדְישׁ, וְכְתוּב אַחֲד אָמֵר אֶל תְּקִדְישׁ. אֵי אָפָּשָׁר לוֹמֶר תְּקִדְישׁ, שֶׁכֶּבֶר נִאָמֵר אֶל תְּקִדְישׁ, וְאֵי אָפָּשָׁר לוֹמֶר אֶל תְּקִדְישׁ, שֶׁכֶּבֶר נִאָמֵר תְּקִדְישׁ. אָמֹר מִעְתָּה, מִקְדִּישׁוּ אֱתָה קָדֵשׁ עַלְוִי, וְאֵין אֱתָה מִקְדִּישׁוּ קָדֵשׁ מִזְבֵּחַ: